

Hoofdstuk 2

Rosa woonde in een gemoedelijk dorp, omringd door de fluisterende winden van het Drentse platteland. Haar huis, een knusse boerderij met klimop die zich een weg baande langs de stenen muren, was een toevluchtsoord voor haar en haar verhalen. De schemering hulde de keuken in een zacht, oranjeachtig licht. Ze zat op haar cognackleurige versleten fauteuil uit het keukenraam te kijken, haar handen rustend op haar knieën. Haar ogen waren rood van het huilen, haar hart zwaar van verlies. De stilte omhulde haar als een deken, en ze voelde zich eenzaam, verlaten.

De zon kroop traag boven de horizon uit, een bleke schijf die haar eigen onmacht leek te weerspiegelen. Er was een nieuwe dag aangebroken, maar niet een waarnaar ze had uitgekeken. Ze zou dit jaar zestig worden, een mijlpaal die ze zich anders had voorgesteld. De afgelopen weken had ze niet goed voor zichzelf gezorgd. De jaren leken haar in te halen, haar gezicht getekend met de eerste rimpels en grijze haren die ze gisteravond nog had weggewerkt met haarverf in de tint donkerblond. Het waren alleen maar uiterlijke kenmerken die bij het ouder worden hoorden. Wat pijn deed, was de eenzaamheid die ze op dit moment het meeste voelde.

Haar vriend, die ooit haar rots in de branding was geweest, had haar verlaten op een manier die haar hart in duizend stukken brak. Ze had de signalen genegeerd, de kleine tekenen van afstandelijkheid, tot hij uiteindelijk zomaar was verdwenen zonder iets te zeggen. Samen hadden ze haar verjaardag gevierd, gevreeën, ontbeten en daarna was hij in het vliegtuig gestapt. Zogenaamd voor een bezoek aan een zakenrelatie in het buitenland. Daarna had hij nooit meer iets van zich laten horen. Haar ongeruste berichten had hij genegeerd. Via vrienden en familie was ze crachter gekomen dat hij een relatie had met een andere vrouw en samen met haar in het buitenland op vakantie was gegaan. Hij had

Rosa niet verteld dat hij niet meer van haar hield, dat het over was, dat hij met zijn nieuwe vriendin had gecommuniceerd in hun huis. Het voelde nog steeds als iets onbegrijpelijks: wreed, gemeen, koud en gevoelloos, als een messteek in haar ziel.

Nu zat ze daar, in haar kleine keuken, omringd door de stilte van een huis dat ooit vol leven was geweest. De klok tikte onverbiddelijk door, de seconden veranderden in minuten, en de minuten in uren. Ze staarde naar buiten, naar de verlaten tuin waarin de bloemen leken te verwelken en ze het gezang van de vogels niet meer hoorde. De wereld leek haar te vergeten, alsof ze een onzichtbare schim was geworden.

Ze wist dat ze iets moest doen om door te kunnen gaan, dat het leven niet zou stoppen, omdat haar hart was gebroken. Maar hoe? Hoe kon ze de dagen vullen zonder zijn lach, zijn warmte, zijn aanwezigheid? Ze voelde zich verloren, als een schip zonder anker, dobberend op de eindeloze zee van haar verdriet. De laatste weken was er naast verdriet ook boosheid gekomen. Ze had hem in gedachten van alles verweten en dat had haar veel energie gekost. Op haar werk had ze haar leidinggevende geïnformeerd over de breuk en, omdat ze voornamelijk vanuit huis werkte, was het haar gelukt om de afgelopen maanden door te werken zonder ziekteverlof op te nemen.

Haar metgezel, de zwarte kater Mira, doemde uit het niets op en sprong op haar schoot. Zijn vacht was glanzend en zijn ogen waren groen als smaragd. Hij kneedde met zijn klauwen haar dijen, alsof hij haar verdriet wilde verzachten. Zijn spinnen vulde de ruimte, een kalmerend geluid dat hun hartslagen leek te synchroniseren.

Rosa staarde naar de kater, zijn ogen diep en doorgrondend. Hij leek haar te begrijpen, alsof hij haar pijn kon voelen. Zijn aanwezigheid was troostend, een herinnering aan de eenvoudige geneugten van het leven. Ze streek met haar vingers over zijn zachte vacht en voelde de warmte van zijn lichaam. De kater keek haar aan, zijn ogen vol mysterie. Misschien was hij een boodschapper, gestuurd om haar te herinneren aan de veerkracht van het hart. Hij was er, zonder oordeel, zonder verwachtingen. Alleen maar aanwezig, zoals liefde zou moeten zijn. En terwijl hij bleef spinnen, leek de last op haar schouders iets lichter te voelen.

Misschien, heel misschien, zou ze ooit weer glimlachen. Maar voor nu was het spinnen van de zwarte kater een melodie van troost en hoop. Hij begon te miauwen toen hij zag dat ze haar bakje yoghurt op-had. Ze liet hem er de restjes uitlikken. Haar vriend had dat altijd vrese-lijk gevonden en daarom had ze het een tijd niet gedaan. Nu kon ze doen wat ze zelf wilde. Mira sliep zelfs op het voeteneind van haar bed en nestelde zich in de avond tegen de bal van haar voet. Het voelde vei-elig en vertrouwd in de stille nachten.

Een week geleden had ze besloten om een reis te maken, in haar eentje. Om de zon op haar gezicht te voelen, de wind door haar haren te laten waaien, de eenzaamheid te omarmen en te schrijven. Ze zou haar reis doorbrengen met boeken en muziek, haar geest voeden met verhalen en melodieën. Ze wilde weer schrijven, maar wist nog niet of dat op dit moment zou lukken. Een paar dagen geleden had ze voor het eerst sinds tijden weer iets op papier kunnen zetten. Eén ding was zeker: ze zou niet opgeven. Ze zou vechten, voor zichzelf, voor haar gebroken hart, voor de vrouw die ze was geworden op deze akelige kruising van tijd en verlies.

Met haar betraande blauwgrijze ogen staarde ze naar de lege stoel aan de keukentafel, de plek waar haar vriend ooit zat. De pijn in haar borst was scherp en onvermijdelijk en even stond ze zichzelf weer toe om te denken: hoe kon je dit doen?

Het vergeten van iemand die zo diep in je hart zat, zou ingewikkeld zijn. Maar ze moest doorgaan. Ze had nog steeds tijd, nog steeds een leven voor zich. Bijna zestig jaar leek op dit moment oud, maar ze was slim, had humor, empathie en zag er voor haar leeftijd nog goed uit. Dat was wat haar oudste zoon haar de afgelopen week nog had verteld tijdens zijn bezoek. Daarom had ze daarna op het internet gesurft en gekeken naar een woning waar ze een tijdje kon verblijven. Ergens waar het warm was en het liefst aan zee. Ze was op een villa in Zuid-Italië gestuit die ze voor een aantal weken kon huren. "Geschikt voor een schrijfretraite", stond erbij. Morgen zou ze via Amsterdam naar Napels vliegen en daar een auto huren om naar Castellabate te rijden. Een dorp met een middeleeuwse uitstraling in de laars van Italië. Ze had gelezen